

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 88. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967102112/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

ken tillige med ham til Gade Døren da han kom hjem. Da han
nu vilde vide alleting, saa blev der holdt den nøyeste Examen
45 over, hvor den Perryk var kommen fra han havde faaet om Morge-
nen, som da blev ham sagt. Følgen var den, at saa ofte han
feylde en Perryk fik Lotte Befalning at *accommodere* cen,
19 Men aldrig forrettede hun dette Arbeyde siden, uden at vaade Øyne
Blev hendes løn, og saaledes gik det i Alleting.

Jeg havde megen Lyst til *Musiquen*, een god Ven, som kom næsten
Dagligen i vort Huus spillede meget godt paa *Fløyte* og tog den ofte
5 med sig; en Dag, da han havde spillet og Fløyten laae paa Bordet,
tog jeg den og forsøgte om jeg kunde faae Lyd i den. Han sagde mig
hvilke Huller jeg skulde lukke og hvilke jeg skulde aabne, og fandt
mine Toner saa usædvanlig fulde og reene, at han spurgte mig, om
jeg havde lyst dertil, saa vilde han lære mig at spille. Dette var
10 Vand paa min Mølle, jeg var strax villig til at sige Ja, og i en
ganske kort Tiid lærte jeg ikke allene at kiende og gribe Noderne
men jeg kunde endog spille nogle *Menuetter* og *Marcher* og det saa
takt fast at jeg kunde følge et Claveer. Men det gik mig med det,
som med alt andet; jeg hørte Daglig Skienden derfor, de mildeste
15 Udtryk var, at jeg var reent Bandsat med alle mine Fratser og
Optøyer, men jeg tav dertil, saa ondt som det gjorde mig, indtil
en Aften, min Fader kom hjem og fandt mig spille, da han begynd-
te paa det Gamle igien, med det Tillæg, at naar jeg nu havde spillet
mig en Svindsot paa Halsen, saa skulde han føde mig paa Syge
20 Sengen. Hvad enten mit Blod var mindre koldt den Aften, eller
om den Art af Bebrejdelse om min Underholdning var mig for
empfindtig veed jeg ikke ret at Bestemme, men det var ventelig
det sidste der gik mig saa nær; thi jeg vidste, at jeg i den Post kun
havde lidet at takke for; thi jeg har kun faaet cen eneste Kiol af
25 min Fader i min Leve Tiid, og min Føde kunde jeg have betalt hos
Fremmede, med de Nips og *Preziosa*, som vare givne mig, som Barn,

og jeg med et glad Ansigt havde givet fra mig, naar Nødvendigheden krævede det; uden at tale om, at jeg arbejdede med mine Hænder fra om Morgenen tiilig til om Aftenen sildig. Det
30 første min Fader begyndte at hegle paa mig, havde jeg lagt Fløyten Bort, og da han gik ud af Stuen, Bad jeg Gud straffe mig, det første jeg tog Fløyten for Munden igien, og jeg blev mit Løfte troe, endskiønt Taarene ofte trillede ned af Kinderne naar jeg saae den. Paa denne Maade svandt mine Ungdoms Aar, men
35 om de kan kaldes favre, maae min Ven selv dømme.

Jmedens *Ramshart* var i *Holland* havde *Obrist Lieutenant Ellebracht* forelsket sig i mig, og forstaaet den Kunst ganske at Bringe min Moder paa sin Side. Da nu *Ramshart* kom hiem, gik min Ulykke først ret an; hidindtil havde min Moder været meere god end
40 haard imod mig, men da hun merkede, at alle hendes Forestillinger om *Ellebrachts* Fortienester og inderlige Kierlighed til mig var uden Nytte, saa gjorde hun mig ikke allene hvert Øyeblik af mit Liv elendigt og ubehageligt, men hun opirrede endog min Fader imod mig, som hun forhen havde søgt at tale til rette. Til-
45 lad mig, min Ven, at indbefatte det Tids Rum fra 1751 til 1754 hvis Erindring er mig alt for smertelig, i disse faa Ord, at jeg i disse tre Aar udstod alle de Piinsler, som Hug og Slag undtagen, Over-
20 magten kan tilføge. Jeg spiste min Mad med Graad, jeg forlod Sengen med Angst, og Lagde mig med Gremmelse; Jeg havde troet, at man, naar man saae hvor lidet det hialp, skulde omsider Blive kied deraf og lade sig nøye med mit hellige og dyre Løfte, at jeg aldrig vilde eller skulde gifte mig uden deres Villie.
5 men det var dem ikke nok; jeg skulde viise Afskye og Foragt imod den Karl. Om Døden havde staaet mig for Øye, saa havde jeg ikke kundet Bare mig for at sige, at hans Stand og Vilkor vegede op imod mine, at han ingen Afskye havde fortient af mig og endnu mindre Foragt. Den eneste Husvælelse jeg